

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Передплата на рік \$4.00
Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщені в газеті рукописи не звертаються, хіба що дописувачеві вразно зазначити, що бажає звороту свого рукопису на случай його непомищення та залучити поштовий стемпел на його переказу.

ЗАПЛЬОМБОВУЮТЬ УСТА ПРЕСИ.

Уряд Пилсудського видав новий закон, на основі якого кожний воевода чи староста у своїй місцевості може вкарати штрафом чи арештом редактора газети, або закрити газету, якщо вона напише щось такого, що не подобається йому, або якщо вона напише щось такого, що не подобається йому, або якщо вона напише щось такого, що не подобається йому...

Редактори й видавці усіх українських газет в Галичині видали протест проти цього акту, який польська цензура не дозволила друкувати. Ось цей протест:

"Представники редакцій українських часописів стверджують, що розпорядок президента польської республіки про обмеження прав преси, виданий 6 листопада декретом із силою закону, є брутальним насильством над природним всім людям правом висловити своєї думки."

Система політичного й цензурного терору, приуроченою до цього в Польщі до української преси, має бути шляхом узаконення доведена до свого крайнього та безглядного завершення."

Загрозою тюремних і грошевих кар, загрозою матеріальної руйні української преси закон з 6 листопада відбирає нам право на свободу політичного боротьбу проти уряду, бюрократії та існуючого в Польщі суспільно-політичного ладу й режиму. Рівночасно закон цей накладдає на нас нечуваний під оглядом моральним примус зрадництва професійної тайни та віддає нас у руки адміністраційної влади, яка кожного часу може відняти у нас основне право бути інформаторами та виразниками свого громадянства. Вже сама намісна туманність та гнучкість постанов розпорядку йде виразно на стрічу адміністраційному свавілью в майбутньому нищезниці й переслідуванню нашої відповідальності праці. Розпорядок з 6 листопада посягає на нашу совість, на нашу громадянські права, на нашу вільну професію та наше існування."

Проти цього протекторного, реакційно-фашистського розпорядку заявляємо отсім солідарно наш рішучий протест".

КИТАЙ І МІЖНАРОДНІ КАПІТАЛІСТИ.

Вісті про події в Китаї не сходять із шпальт преси цілого світа. А найбільше сушать собі голову Китаєм англійські, американські та французькі капіталістичні газети. Особливо перші. І чого-б іх так серце боліло за Китаєм? Воно полуденний червоний Китай з північним білим, ну — нехай собі воно. Це-ж "домашня справа". А вже-ж Ліга Націй проголосила державні незалежності всіх націй, чи щось в роді цього.

Попів-місіонарів американських та англійських, кажуть, треба в Китаї рятувати. Чого-ж іх туди господь-бог американський зане? Мало їм дома роботи, що пішли аж до Китаю душі-китайські спасати? Дома власні єпископи більшочивачіся, а вони в Китаї людей спасати.

Але-немає ж ото тільки через місіонарів пливуть англійські, американські, французькі воєнні кораблі по глибоких ріках в середину Китаю? Проти кого останніми часами в Ганькою було аж 56 страйків? І що то примусило аж тихих китайських робітників страйкувати? Певно, що не місіонарі і не їх християнська наука: "хто на тебе кинє камінем, кинь на него хлібом". Видно, що забагато вже було для Китайців тих камінів, якими європейські християне пооббивали їм боки. Тому вони повстали. Коли-ж європейські капіталісти кажуть, що полуденний Китай воює проти північно-китайського "воєнного лорда" Чан Цзі-ліна, то чому-ж англійські, американські, французькі кораблі прибули до Ганькою? Кажуть, що боронити свої інтереси.

В тому й справа, що забагато тих ріжних "інтересів" напхалося до Китаю і сусть з него останні соки. Тепер Китай постановив своїм інтересом визволити від всіх чужинських інтересів. Перш всего він в інтересі свого визволення хоче розторопити такі китайські продавці європейським капіталістам генерали. І в цьому йому добре поводитися. Бо де прохотять війська полудневого Китаю, там працююче населення країни повстає проти продажних генералів, а навіть іх власні армії бунтуються й переходять на бік визволителів. Коли-ж визволений народ покінчить з власними запродацями, тоді, без сумніву, він попросить заінтересовані в китайських справах чужинські держави забрати своїх "місіонарів" до дому геть з іх мапатками. Визволений народ не потребує нічий оліки.

БАТУМ — БАКУ.

Батум і Баку — це два великі кавказькі міста? Батум в Грузії над Чорним морем, а Баку з Азербайджані над Каспійським морем. Щоб переїхати з Батума до Баку — треба переїхати попереК Кавказу. Батум своїм портом на Чорному морі сполучений з цілим світом, а Баку ні, бо Каспійське море замкнене, це просто велике озеро, яке з ніяким морем не сполучене.

Але хто-ж на світі не знає про ці два міста? Може про них не знали-б, коли-б у них не було гої ріднини, за якою так завзято побиваються капіталісти цілого світа — нафти. Нафта якраз є в Баку й околинях, але Батум є тою переливною криницею, до якої з Баку проведені труби вперек через гори Кавказу й ними крубами стало як день так ніч тече нафта з Баку до Батума. А з Батума кораблі розвозять її по цілому світі. Тому за Баку та за Батум так бидися імперіялісти цілого

світа з радянською владою. Тому вони в перших роках революції послали до Грузії своїх наймитів, англійських та німецьких лідерів соціал-демократів. Тому вони так все підбурювали повстання на Кавказі проти радянської влади. Тому то вони, нарешті, нагородили ріжними відзнаками денікінських бандитів за замордовання 26 бакінських комісарів, провідників бакінського робітництва.

Але Батум — Баку лишилися такі радянськими. Нафта, що тече трубами з Баку до Батума, також радянська. І тече вона неабияк. За 1925 рік притекло її поверх одного міліона тонн, наліто на кораблі і вивезено за кордон взаміну за товари й машини. За § місяців 1926 року вивезено з Батума за кордон 669,714 тонн. За шість місяців 1926 року відійшло з Батуму 1,074 кораблі з нафтою. Радянська нафта вже майже витиснула американську нафту з Близького Сходу. І ще далі буде тиснути. Тісно тиснутиме, бо має звітки. Проф. Александров каже, що Радянський Союз має в себе 37 процент нафти цілого світа. Тільки продукція її ще не розвинена. Але розвивється. Бо радянська влада ршила вже збудувати в Батумі велетенський нафтовий порт з найновішими технічними устаткуваннями. Ті устаткування ще тісніше зв'язуть між собою Батум — Баку і цим зв'язком змінять Союз Радянських Соціалістичних Республік.

ГНОБЛЕНІ ТА ПОНЕВОЛЕНІ.

(Кореспонденція до "У.Р.В." з Чехословаччини.)

В молодій чехословацькій державі стала заміна подія. Чеська буржуазія подякувала за вірство вірну службу соціал-патріотичним партіям а також взяла до співпраці дію чеськіх мілітарних партій (аргариків і клерикалів). Рівночасно з тим по цілій державі шириться безробіття. Товари не мають ринків збуту в потрібній для них кількості. Тому дальшу продукцію зменшують, а подекуди й зовсім зупиняють. В промислі застій, а робітників нема жадної підвишки заробітку, попадають в нужду і голод. В галузі вугільної промисловости, з огляду на англійський страйк конюнктура досить сприятлива, нема жадної підвишки заробітної плати, хотія життява стоїла на робітників у Чехословаччині належить до ряду найнищих.

Повдівний гнет національних меншостей.

У відношенню до національних меншостей, що в Чехословаччині становлять поважний відсоток всього населення, нова влада продовжує стару систему національного гнету, тепер подвоєного. Особливо яскраво виступає машкара демократично-республіканських способів володіння на Закарпатській Україні. Чеська буржуазія застрашена величезним підйомом українських робітників і селян на Закарпаттї, не знає як собі порадити з цим масовим рухом. Вона літує, скрипає там жандармський режим і не маючи сили придушити зростаючий сил народу, розбиває на всі сторони своїм закривавленим пістуктом. Врешті дійшло до такого, що угорський цензор в газеті "Карпатська Правда" конфіскує навіть слова українські, Українець і Закарпатська Україна. Це-ж небувалої міри "культурний" скандал! Окупанти забороняють назву поневоленого нами народу і назву країни, яку нахабно привласнили собі, а зараз зривали її в правах гірш яко-небудь африканської колонії. А в працьких комуністичних часописах конфіскують кожному статтю, чи найменшу нотатку, про події на Закарпатській Україні. І це все діється не в Африці, а в самій середині Європи, під боком прикрасливої Лиги Націй і на очах та за тихою згодою президента Масарика, одного з найбільших мілітарних гуманістів.

Не краще на Словаччині. Тут тіж самі засоби боротьби з визвольними змаганнями "Науково" доказують, що нема окремого словацького народу а є тільки один невідимий (дивогляд) "чехословацький народ". Мета цього — гнобити і чехизувати Словачків.

І Німців не менш утискають. Навіть тоді, коли міністром справедливости є Німець, підчинені йому урядові конфіскують німецьку націоналістичну пресу опозицій, не говорять вже про комуністичні німецькі часописи.

Ситуація втворена владою господарською, політичною і культурною реакції муслила знайти і знайшла свій дужий відвід серед цілої суспільності, а з особі пролетаріят і його провідна Комуністична Партія почали сильну протипацію. Те-

перший момент унаглядное в цілій ширині конечність національного фронту робітників проти зазіхань об'єднаної буржуазії. Заразом утворюється йому сприяючі умовини. Здобутки робітників і, іх і так незавидне матеріальне положення, є загрожені. Маса освідомлює собі вагу хліва і такий фронт за ініціативою Компарті вже будеться. Ті робітники, що остаються ще в рядах соціал-патріотичних партій, понад голову й помімо отвертого саботажа їхніх "провідників" — подають руку своїм братам, зорганізованим в Компарті.

Всі соціально й національно поневолені народи Чехословаччини, без ріжнці, чи це Чехи, Німці, Словачки, Українці, чи Мадяри, гуртуються в одну лаву, щоб активню боротьбою досягнути своє повне визволення.

Пролетаріят і селянство Закарпатської України чинно співділюють в цьому одиниці ному фронті, прямуючи до соціальної революції, а враз із тим до нового соціалістичного суспільного ладу та злуки зі своєю робітничо-селянською вітчизною, з Укр. Соц. Рад. Республікою.

Ст. Вігорулят.

ДЕВ'ЯТЬ ЛІТ БОРОТЬБИ Й ПРАЦІ.

(Кореспонденція до "У.Р.В." з Рад. України.)

Сьогодні працюючи С.Р.С.Р. відсвяткували дев'ять роковин Жовтневої революції — дев'ять роковин існування робітничо-селянської радянської влади. Сьогодні в дев'ятий раз переконується весь світ, що радянська влада, молодий Радянський Соціалістичний Союз з кожним роком міцніє й міцніє як могутні твердиня всевітньої революції. Дев'ять років героїчній боротьби й напруженої праці широких трудових мас під проводом комуністичної партії й радянської влади дали чудесні наслідки. Радянська країна надзвичайно швидко відроджується, продукційні сили в ній ростуть, росте й широка ініціатива працюючих мас, а разом з цим не тільки з кожним роком, але з кожним днем, навіть з кожною годиною поліпшується економічне, політичне й культурне становище країни на злобу всіх ворогів і на радість працюючих всього світа.

Дев'ять роковин Жовтневої революції, це свято історичного значення, це свято перелому в радянським соціалістичним господарстві. В дев'ять роковин Жовтневої революції Радянський Союз закінчив уже відвоювати зруйнованого війнами та голодом господарства. У всіх галузях народного господарства досягнуто вже те становище, що було перед імперіалістичною війною.

І все це досягнуто за декілька останніх років. Бо коли ми святкуємо сьогодні дев'ять роковин революції, то це не значить, що цілі дев'ять років у нас проводилась мирна творча робота. Всім відомо, що перші три роки революції Радянської Республіки вели завзяту боротьбу як зі своїми внутрішніми так і зі своїми многочисленими зовнішніми ворогами. Беззастівний фронт зовнішній і жорстока, страшна громадянська війна внутрі країни, а потім боротьба з банітизмом, страшний голод, людолюбство, епідемія, холера — ось на що пішли перші тричотири роки. Тільки яких небудь останніх п'ять років сприяли розвиткові господарства — відбудови країни.

З такою-ж самою героїчністю, таким самим ентузіазмом за останні п'ять років проводилась відбудова країни як і велика громадянська війна. Тому, отже, й не диво, що за один п'ять років працюючої маси Радянського Союзу підняли країну з такої страшної руїни сприяючи смирічною бурєю війни, голоду й мору, на таке

ПРОГРАМА ЧИ ПРОГРАНА.

(Малій фейлетон.)

"Вертяться сніг мої прекрасні", навістуючи: "подивися дівчинко, який я моторний". На вулицях Вінніпегу ані тобї одной дитини. Автомобілі їздять хлідами. "Інвестицій" всюди — в готелях, в склепах повно: одна за 10 центів, або три за 25.

"На західному кінці північного Вінніпегу", там де колись стояли робітничі хатинки, які зліщитовано за таксу, заквітався розлогий широко-український парк. В одному закутку Свістун співдає своїх студентів та вказує їм шлях "куди йде Росія", а в другому "вчи-

тель" фізичний вправ Баричий машерує зі своїми молодцями в такт новоскомпонованої пісні: "Гей, до місради Дик йде"... А в західному кутку на самій півночі парку Якіміщак сіно косить.

І сниться Дикові далі: Всюди в місті йовно роботи, але тільки для міських: одні плавають з моста у воду (бо в міській касі велика ошадність завелася), другі сушать Якіміщакове сіно, треті поливають квіти в Диковому парку, четверті полгають собі на виставі й виставляють... інші налядають, щоб діти не бігали вулицями.

В місті ані одного безробітнього. Чужинців до міста не впускають. Місто обведено високою Диковою платформою, з-за якої не видно навіть верхівки дерев його-ж власного парку.

В місто впускається лише тих людей, що везуть інвестиції.

Картини міняються одна за одною, як у виборчому календарі. Вистава йде за виставою.

Он гурт українських робітників, що прибули з Куби, заглядають через паліт до Дикового парку, питаючи за спасителем, щоб скласти йому подяку за його ширю працюю...

І знову картини міняються, як на виставі "Гайдамаків". Небо хмариться... Насувають над Вінніпегом чорні мари... Баисуно, проїхався возом по небі пророк Ліл.

— Що то він мені напропорочить — пробудувати Дик з просоння й накрився референдумом, бо затарококтїло, завітало, задуло, закатуло Якіміщаківним снігом.

Свістом закрутило над промисловою виставою, запищали інвестиції, похизилися й з котрими повалилися столітні оліандри в Диковому парку.

— Стійте, стійте, ошадність зовсім нові фабрики й заводи й то на нових підставах, щоби вони відповідали дальшому розвиткові господарства, щоби вони відповідали будівництву соціалізму.

Звичайно, що це завдання не легше а може навіть тяжче від попереднього, але при тій самій впертості, при тому самому ентузіазмі, з тим самим геройством, що проводилась війна з ворогами працюючих, що відбудовувалося зруйноване господарство й ця трудна робота буде виконана.

Партія намітила зараз так звану генеральну лінію, що по ній має бути проведена індустриалізація радянської країни. Ця лінія вже проводиться. І при точнім плановім господарстві, при строгій ошадності державних і громадських коштів, при національним використанням цих коштів і майна та матеріалів, що зараз дуже рішучо проводиться — працюючі маси С.Р.С.Р. під проводом комуністичної партії — своїй владі виконають і ці трудні завдання, що стоять зараз перед ними.

Правда, не всьо йде так гладко як пишеться або розказується. Скріз зустрічається ще багато перешкод, але Перекон з залізобетонними перешкодами й гангками "та гарматами взяли-ж працюючі голіми грудьми в часі громадянської війни, а сьогоднішні перешкоди візьмуть далеко легше."

Іа. Ткачук.

Дніпропетровськ в свято Жовтневої Революції 1926 р.

Кинувся Дик, але чоботи застрягли в болоті західного кінця північного Вінніпегу.

— Гей, хлопці, де ви? — гукнув.

Нема. Ні Свістун, ні Фердє, ні Баричийко. Десь дівся Балешта, а з ним і решта. Довело більшочивачі... Ось вони наступляють на парк, на виставі, на таксу, на проценти... Ой, горе, і гідро з ними... Зрада!... Ідуть збитою масою! 2073 іх... А наперелі сім молокоосів... Ось вони вже під міською радою...

Останні сили збирає Дик, підбігає до воріт свого парку й на брані пише огненні слова жовтоблїтичним фарбою:

"Більшовикам в парк вступ заборонений".

Написав і повалився на підмоче Якіміщакове сіно подируч з його влителяем.

Сонце піднялось, освітїло блїснїчий поля Манїтоси. Десь високо під блакитним небом шибетали інвестиції.

Дик солодко спав і кріз сон навістував:

"Вертяться сніг мої прекрасні". А Якіміщак йому відповідав:

— Не журися, брате... Я коситиму сіно, а ти збиратимеш у парку суніці — Ажось то прожмеш... Сонце було вже ген, ген... за виборами... Куркуленко.

ВИМОГИ ЧЕХОСЛОВАЦЬКИХ ПРНІКІВ.

Спілка гірників Чехословаччини, грунтуючись на постанові всіх оїжних конференцій гірників, подала вимогу, щоб підприємці підвищили заробітну платню на 20 відс., давши шахтовласникам 10-денний строк для відповіді.